RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 127.335 van 22 januari 2004
in de zaak A. 115.093/XIV-7932.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat S. SAROLEA,
kantoor houdende te 1400 NIVELLES,
rue St André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Russische nationaliteit, op 28 december 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van respectievelijk 20 maart 2001 en 17 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat D. MONFILS verschijnt voor de verzoekende partijen en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij België binnenkomt op 12 maart 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag, dat de tweede verzoekende partij België binnenkomt op 9 april 2001 en zich vluchteling verklaart op 11 april 2001, dat op respectievelijk 20 maart 2001 en 17 april 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat op 28 november 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt luiden:

Inzake de eerste verzoekende partij:

"U, een Russisch staatsburger uit Dagestan, verklaart in uw land van herkomst problemen hebben gekend omwille van uw Tsjetsjeense origine. Concreet zou u in het dorp Osmanyurt hebben gewoond, een dorp vlak bij de grens met Tsjetsjenië en met een overwegend Tsjetsjeense bevolking. Tijdens de eerste oorlog (1994-1996) zouden talrijke Tsjetsjeense vluchtelingen in uw dorp (en in de hele regio rond de stad Khasavyurt) zijn opgevangen. U zou zelf ook vluchtelingen thuis hebben opgevangen, en zou als chauffeur hebben meegewerkt aan voedseltransporten naar Tsjetsjenië. U zou ondanks deze activiteiten geen problemen hebben gekend, tot het uitbreken van de tweede oorlog (1999) en de daaropvolgende 'zuiveringen' door de Russische troepen. Midden januari 2001 zou u thuis zijn opgepakt, meegevoerd naar het politiekantoor en ondervraagd over uw activiteiten tijdens de eerste oorlog en uw relaties met Tsjetsjeense strijders. Na het verhoor zou u zijn vrijgelaten, maar het bevel hebben gekregen om uw dorp niet te verlaten, vermits u nog zou worden opgeroepen. Eind februari 2001 zou een vriend van u door medewerkers van de Veiligheidsdienst zijn opgepakt en ondervraagd over u en uw activiteiten. Uit vrees om opnieuw te worden opgepakt en in de gevangenis terecht te komen zou u samen met uw gezin Dagestan hebben verlaten en naar Moskou zijn gereisd. Vanuit Moskou zou u naar België zijn gereisd, om later door uw vrouw en kinderen te worden gevolgd. U vroeg op 12 maart 2001 het statuut van vluchteling aan. Ter staving van deze aanvraag legt u volgende documenten voor: intern Russisch paspoort, rijbewijs, diploma.

De door u aangebrachte problemen kunnen niet als systematische en persoonsgerichte vervolging worden bestempeld: u werd slechts één maal (meerdere jaren na het verlenen van hulp aan Tsjetsjeense vluchtelingen) opgepakt en ondervraagd, maar daarna zonder verder gevolg (zonder enige beschuldiging) vrijgelaten. Uw leven en vrijheid kwamen hierna ook niet meer in gevaar. Bovendien leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over de geberutenissen in 2001, waardoor uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Zo verklaart u bij het commissariaat-generaal (CG verslag, p. 18) dat er niet werd betaald voor uw vrijlating, terwijl uw vrouw zowel bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 11) als bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat 'de familie van haar echtgenoot' een grote som (2000 $) betaalde om hem vrij te krijgen. Aansluitend hierop verklaarde u bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 14) dat u op 20 januari 2001 als enige werd opgepakt, terwijl uw vrouw bij het commissariaat-generaal verklaarde (CG verslag p. 10) dat er die dag nog een dorpsbewoner werd opgepakt en bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat er die dag dorpsbewoners werden opgepakt. U verklaarde bij

het commissariaat-generaal (CG verslag p. 18) ook nog dat uw vriend R. op 15 februari 2001 werd opgepakt en tot ‘s avonds werd vastgehouden, terwijl uw echtgenote bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat R. meerdere dagen werd vastgehouden. Tenslotte verklaarde u bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 19) ook nog dat hij R. na uw vrijlating thuis opzocht, terwijl uw echtgenote bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat R. na uw vrijlating naar hen thuis kwam en hen waarschuwde. Het geheel van deze tegenstrijdigheden laat niet toe verder geloof te hechten aan uw relaas. De documenten die u voorlegt, bewijzen enkel uw identiteit maar doen geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen, zodat in hoofde van u geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.”;

Inzake de tweede verzoekende partij:

“U, een Russisch staatsburger uit Dagestan, zou in uw land van herkomst problemen hebben gekend omwille van uw Tsjetsjeense origine. Concreet zou betrokkene in het dorp Osmanyurt hebben gewoond, een dorp vlakbij de grens met Tsjetjenië en met een overwegend Tsjetsjeense bevolking. Tijdens de eerste oorlog (1994-1996) zouden talrijke Tsjetsjeense vluchtelingen in uw dorp (en in de hele regio rond de stad Khasavyurt) zijn opgevangen. U en uw echtgenoot zouden zelf ook vluchtelingen thuis hebben opgevangen, en uw echtgenoot zou als chauffeur hebben meegewerkt aan voedseltransporten naar Tsjetsjenië. Ondanks deze activiteiten zouden u en uw gezin geen problemen hebben gekend, tot het uitbreken van de tweede oorlog (1999) en de daaropvolgende ‘zuiveringen’ door de Russische troepen. Midden januari 2001 zou uw echtgenoot thuis zijn opgepakt, zijn meegevoerd naar het politiekantoor en zijn ondervraagd over zijn activiteiten tijdens de eerste oorlog en zijn relaties met Tsjetsjeense strijders. Na het verhoor zou hij zijn vrijgelaten, maar het bevel hebben gekregen om zijn dorp niet te verlaten, vermits hij nog zal worden opgeroepen. Eind februari 2001 zou een vriend van uw echtgenoot door medewerkers van de Veiligheidsdienst zijn opgepakt en zijn ondervraagd over de activiteiten van uw echtgenoot. Uit vrees om opnieuw te worden opgepakt en in de gevangenis terecht te komen zouden u en uw echtgenoot naar België zijn gereisd, om op 12 maart 2001 het statuut van vluchteling aan te vragen. U zelf zou eerst in Moskou zijn achtergebleven (met het oog op een mogelijke operatie van uw zieke zoon), maar op aanraden van familieleden uiteindelijk toch het land hebben verlaten. Op 11 april 2001 vroeg zij het statuut van vluchteling aan. Ter staving van deze aanvraag legt zij volgende documenten voor: huwelijksakte, geboorteaktes van betrokkenes twee minderjarige kinderen, invalideboekje van uw zoon, twee medische attesten. De door u aangebrachte problemen kunnen niet als systematische en persoonsgerichte vervolging worden bestempeld: uw echtgenoot werd slechts één maal (meerdere jaren na het verlenen van hulp aan Tsjetsjeense vluchtelingen) opgepakt en ondervraagd, maar daarna zonder verder gevolg (zonder enige beschuldiging) vrijgelaten. Zijn leven en vrijheid kwamen hierna ook niet meer in gevaar. Bovendien legden u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen in 2001, waardoor hun geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Zo verklaarde uw echtgenoot bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 18) dat er niet werd betaald voor zijn vrijlating, terwijl u zowel bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 11) als bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, verslag vraag 42) verklaarde dat de familie van uw echtgenoot een grote som (2000 $) betaalde om hem vrij te krijgen. Aansluitend hierop verklaarde uw echtgenoot bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 14) dat hij op 20 januari 2001 als enige werd opgepakt, terwijl u bij het commissariaat-generaal verklaarde (CG verslag p. 10) dat er die dag nog een dorpsbewoner werd opgepakt en bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat er die dag 10 dorpsbewoners werden opgepakt. Uw echtgenoot verklaarde bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 18) dat zijn vriend R. op 15 februari 2001 werd opgepakt en tot ‘s avonds werd vastgehouden, terwijl u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat R. meerdere dagen werd vastgehouden. Tenslotte verklaarde uw echtgenoot bij het commissariaat-generaal (CG verslag p. 19) ook nog dat hij R. na zijn vrijlating thuis opzocht, terwijl u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, verslag vraag 42) verklaarde dat R. na zijn vrijlating naar hen thuis kwam en hen waarschuwde. Het geheel van deze tegenstrijdighedenlaat niet toe verder geloof te hechten aan uw relaas. De documenten die u voorlegt bewijzen uw identiteit en die van uw kinderen maar doen geen afbreuk aan de eerdere vaststellingen, zodat in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel opwerpen dat luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikelen 48 en 52 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 1 A 2/ van de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951.

Het commissariaat-generaal heeft haar beslissing gerechtvaardigd door het feit dat 'De door u aangebracht problemen kunnen niet als systematische en persoonsgerichte vervolging worden bestempeld: u werd slechts één maal (meerdere jaren na het verlenen van hulp aan Tsjetsjeense vluchtelingen) opgepakt en ondervraagd, maar daarna zonder verder gevolg (zonder enige beschuldiging) vrijgelaten'.

Door dit te doen heeft het commissariaat-generaal de wettelijke definitie van vluchteling miskend, meer bepaald, de definitie van vervolging.

Inderdaad, niets in de wettelijke supra vermelde wettelijke bepalingen vereist dat de persoon, die zich slachtoffer oordeelt van een vervolging verschillende feiten van vervolging zou gekend hebben, noch dat deze feiten zouden uitgemond zijn in een inbeschuldigingstelling.

Bovendien, verwijst artikel 1 van het Verdrag van Genève naar de notie van 'crainte de persécution' - dat zowel de vervolging op zich dekt, als de bedreiging met een vervolging.

Aldus, volgens auteurs, 'une crainte peut découler d'une arrestation (comme en l'occurrence) ou la menace d'une arrestation (comme en l'occurrence également)' (in die zin: De interpretatie van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van vluchteling in het licht van het standpunt van het H.C. van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen over de recente politieke ontwikkelingen in asielzaken, R.D.E., 1993, p. 567).

Er dient bovendien te worden opgeworpen dat soms, 'La simple appartenance à un groupe suffit dans l'hypothèse extrême d'une politique systématique de persécution d'un groupe déterminé, susceptible de frapper d'une manière indistincte tout membre du groupe' (C.P.R., 2éme chambre, 20 août 1992, R.756) - dat het geval is in casu, zoals getuigt de referentie gedaan door het CGVS zelf, in de aangevochten beslissing (cfr. 'u zou ondanks deze activiteiten geen problemen hebben gekend, tot het uitbreken van de tweede oorlog (1999) en de daaropvolgende 'zuiveringen' door de Russische troepen') zoals bovendien de beslissing van het ministerie van Binnenlandse Russische Zaken van 17 september 1999 (cfr. j'ordonne de rendre les conditions de vie et d'activités des gens d'origine tchétchène les plus dures possibles, ...' - en annexe).";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48 en 52, 2/ van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van het artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekers werpen op dat de wettelijke definitie van vluchteling, meer bepaald, de definitie van vervolging, miskend wordt. Verweerder antwoordt dat aangezien de Conventie zelf niet verduidelijkt wat onder vervolging dient te worden begrepen, deze op een wijze moet worden geïnterpreteerd, die met het doel van het verdrag te verzoenen is. Het systematische karakter van de vervolging is, alhoewel geen conditione sine qua non, een redelijk criterium om over de gegrondheid van de vrees te oordelen. Bij gebrek aan systematiciteit kan enkel tot de gegrondheid van de vrees worden besloten als de zwaarwichtigheid van de vervolgingsfeiten dit verantwoorden. Dit is in casu niet het geval.

Verzoekers werpen op dat in extreme gevallen het louter toebehoren tot een groep kan volstaan voor een toekenning van het statuut van vluchteling, wanneer er sprake is van een systematische vervolgingspolitiek van een bepaalde groep, die elk lid van deze groep op gelijke wijze raakt. Verweerder merkt vooreerst op dat, waar in de bestreden beslissing de verklaringen van verzoeker beknopt worden weergegeven, de commissaris-generaal zich deze verklaringen geenszins eigen maakt. Het woord 'zuiveringen' staat in de bestreden beslissing overigens tussen aanhalingstekens, om extra te benadrukken dat het hier het woordgebruik van verzoeker betreft. In verband met het decreet van 17 september 1999 dient opgemerkt te worden dat het hier een geheim decreet zou betreffend, dat uitgelekt is. Verzoekers kunnen niet aantonen dat dit decreet inderdaad rechtsgeldig is. Verzoekers blijven bovendien in gebreke om aan te tonen dat dit decreet overal op het Russisch grondgebied strikt wordt toegepast. Evenmin tonen, zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt, verzoekers aan dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren, nog los van het feit of deze het gevolg zou zijn van het opgeworpen decreet. Van een systematische vervolgingspolitiek, die een toekenning van het statuut van vluchteling louter op basis van het behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep zou rechtvaardigen, is dan ook geen sprake.

Het eerste middel is niet ernstig.";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord verwijzen naar het inleidend verzoekschrift;

2.1.4. Overwegende dat de commissaris-generaal bevoegd is om na dringend beroep een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren om dezelfde redenen als die door artikel 52, § 2, van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) worden voorzien; dat hij in casu heeft besloten tot de bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid van de asielaanvragen van de verzoekende partijen; dat het al dan niet systematische karakter van de vervolging, alhoewel op zich zelf niet determinerend, mee in aanmerking kan worden genomen om over de gegrondheid van de vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) te oordelen; dat immers de eerste verzoekende partij slechts eenmaal werd ondervraagd en gearresteerd, doch daarna zonder enige beschuldiging of verder gevolg werd vrijgelaten; dat de verzoekende partijen derhalve niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal de in het huidig middel aangevoerde bepalingen heeft geschonden; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partijen de schending opwerpen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat zij betogen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden over het al dan niet betalen van een som geld voor de vrijlating van de eerste verzoekende partij, het aantal personen die op 20 januari 2001 in het dorp van de verzoekende partijen werden gearresteerd, de duur van de opsluiting van R. op 15 februari 2001 en de plaats waar laatstgenoemde na de vrijlating werd teruggezien, de bestreden beslissingen niet kunnen rechtvaardigen;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

> "In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
>
> Verzoekers betwisten de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden.
>
> a) In verband met het al of niet betalen van een som geld voor de vrijlating van eerste verzoeker werpen verzoekers op dat de gehoornotities niet toelaten precies te begrijpen welke vraag aan verzoeker werd gesteld ('betaalbaar vrijlating ?" CGVS-verslag man, p. 18). Verweerder antwoordt dat in de gehoornotities van het commissariaat-generaal voldoende duidelijk geschreven werd; 'betaald voor vrijlating ?", en niet 'betaalbaar vrijlating ?', zoals verzoekers ten onrechte beweren. Een negatief antwoord op deze vraag betekent dan ook voor elke goede verstaander dat er, onafhankelijk het een borgsom of een omkoopsom betreft, niet betaald werd voor de vrijlating. Het betreft hier bovendien een dergelijk grote som geld dat van eerste verzoeker verwacht mag worden, dat hij dit zou vermelden, los van het feit of het geld door eerste verzoeker zelf of door zijn familie betaald werd, ten einde de feiten, die geleid hebben tot zijn vlucht, op correcte en volledige wijze aan te brengen. De tegenstrijdigheid werd op een correcte manier vastgesteld en vindt zijn grondslag in het administratieve dossier. De

tegenstrijdigheid betreft geen detail, maar de voorwaarden van de vrijlating van eerste verzoeker, twee maanden voor zijn vlucht naar België uit vrees opnieuw te worden opgesloten.
b) In verband met het aantal personen die op 20 januari 2001 in het dorp van verzoekers werden opgepakt, werpen verzoekers op dat eerste verzoeker verklaarde dat 'die dag in verschillende dorpen mensen opgepakt zijn' (CGVS verslag man, p. 14). Verweerder antwoordt dat de tegenstrijdigheid enkel betrekking heeft op het dorp van verzoekers. Voor het commissariaat-generaal werd na bovenvermelde passage over verschillende dorpen aan eerste verzoeker expliciet gevraagd: 'Nog mensen van kv's dorp opgepakt die dag ?' (kv = kandidaat-vluchteling), waarop hij ontkennend antwoordde (CGVS, verslag man, p. 14). De tegenstrijdigheid werd op een correcte manier vastgesteld en vindt zijn grondslag in het administratieve dossier. Verder werpen verzoekers op dat tweede verzoekster voor het commissariaat-generaal als haar echtgenoot werd opgepakt, terwijl zij voor de dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen verklaarde dat die dag tien mannen van het dorp werden meegenomen. Verweerder antwoordt dat voor het commissariaat-generaal aan tweede verzoekster werd gevraagd: 'Nog mensen opgepakt in dorp die dag ?' - zonder dat evenwel een uur werd gepreciseerd, waarop tweede verzoekster antwoordde: 'Nog één man is opgepakt, hij is nog steeds in gevangenis' (CGVS, verslag vrouw, p. 10). De tegenstrijdigheid werd op een correcte manier vastgesteld en vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Verzoekers werpen ten slotte op dat tweede verzoekster verder positief heeft geantwoord op de vraag 'Zijn er (onleesbaar) nog mensen opgepakt ?' (CGVS, verslag vrouw, p. 10). Verweerder antwoordt dat in het gehoorverslag voldoende leesbaar geschreven staat dat tweede verzoekster bevestigend antwoordde op de vraag: 'Zijn in het verleden nog mensen opgepakt ?' (CGVS, verslag vrouw p. 10). De tegenstrijdigheid wordt op deze plaats dan ook niet ontkracht. De tegenstrijdigheid betreft geen detail maar de aard van de ingeroepen vervolging (persoonsgericht of collectief) zelf.
c) In verband met de duur van de opsluiting van R. op 15 februari 2001, werpen verzoekers op dat nagelaten werd hieromtrent een vraag te stellen aan tweede verzoekster tijdens het gehoor voor het commissariaat-generaal. Verweerder antwoordt dat de tegenstrijdigheid door verzoekers niet weerlegd wordt en slechts in hypothetische termen door verzoekers verklaard wordt door gewag te maken van vertaalproblemen, zonder hiervoor concrete aanwijzingen te geven. De tegenstrijdigheid werd op een correcte manier vastgesteld en vindt zijn grondslag in het administratief dossier. Verweerder herinnert eraan dat de asielprocedure, voorzien in de Vreemdelingenwet, een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. Er bestaat geen wettelijke verplichting om de kandidaat-vluchteling te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheid (R.v.St. nr. 88.825 van 11 juli 2000). Ook de zorgvuldigheidsverplichting, dewelke aan het commissariaat-generaal oplegt de beslissingen te steunen op een correcte feitenvinding, houdt voor het commissariaat-generaal niet de verplichting de kandidaat-vluchteling te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden (R.v.St. nr. 89.775 van 25 september 2000).
d) In verband met de plaats waar R. na de vrijlating werd teruggezien, werpen verzoekers op dat de zin uit de bestreden beslissing geen zin heeft. Verweerder antwoordt dat het hier een materiële vergissing betreft tussen tweede en derde persoon: 'Tenslotte verklaarde u bij het commissariaat-generaal (CG verslag, p. 19) ook nog dat u R. na zijn vrijlating thuis opzocht, terwijl uw echtgenote bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verslag vraag 42) verklaarde dat R. na zijn vrijlating naar uw thuis kwam en u waarschuwde.' Uit de zin, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijkt evenwel dat de tegenstrijdigheid de plaats, waar R. na zijn vrijlating teruggezien werd, betreft. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers begrepen hebben dat het hier een vergissing tussen tweede en derde persoon betreft. Bovendien hebben verzoekers, langs de pagina-verwijzingen die in de bestreden beslissing werden opgenomen, de tegenstrijdigheid in het administratief dossier kunnen nagaan. In het gehoorverslag van het commissariaat-generaal staat op afdoende leesbare wijze, en dit in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, te lezen: 'Hij (R.) is tot 's avonds vastgehouden. 's Avonds is kv bij hem, R., geweest.' (CGVS verslag man, p. 18-19), waarna nog eens expliciet gevraagd werd: ''s Avonds bij R. ?' waarop eerste verzoeker bevestigend antwoordde (CGVS verslag man, p. 19). In het gehoorverslag van tweede verzoekster voor de dienst Vreemdelingenzaken staat daarentegen : 'Hij (R.) kwam zelf na zijn vrijlating naar ons huis en zei dat we niet met rust gelaten zouden worden.' (DVZ verslag vrouw, vraag 42). De tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier.

Het tweede middel is niet ernstig.";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord verwijzen naar het inleidend verzoekschrift;

2.2.4. Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat in het verhoorverslag van het commissariaat-generaal de vraag “betaald voor vrijlating?” staat vermeld en niet “betaalbaar vrijlating?”; dat het verhoorverslag daaromtrent voldoende leesbaar is en de eerste verzoekende partij op die vraag negatief had geantwoord (verhoorverslag commissaris-generaal, p. 18); dat voorts de eerste verzoekende partij op de vraag of er op die dag nog dorpsgenoten werden gearresteerd ontkennend had geantwoord (verslag commissaris-generaal, p. 14); dat aan de tweede verzoekende partij de volgende vraag werd gesteld: “Nog mensen opgepakt in dorp die dag?” en dat haar antwoord daarop luidde: “Nog een man is opgepakt, hij is nog steeds in gevangenis” (verhoorverslag commissaris-generaal, p.10); dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat de tweede verzoekende partij bevestigend heeft geantwoord op de vraag of er in het verleden nog mensen werden opgepakt (verhoorverslag commissaris-generaal, p.10); dat bijgevolg de tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissingen steun vinden in het administratief dossier;

Overwegende dat er geen wettelijke verplichting bestaat voor de commissaris-generaal om de kandidaat-vluchteling te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat de verzoekende partijen de tegenstrijdigheid over de duur van de opsluiting van R. op 15 februari 2001 niet weerleggen, doch zich beperken tot het inroepen van een mogelijk vertaalprobleem, zonder daarvoor concrete aanwijzingen te geven; dat overigens in verband met de materiële vergissing omtrent de plaats waar R. na de vrijlating werd teruggezien de verzoekende partijen niet op overtuigende wijze aanvoeren dat zij daardoor “absoluut” in verwarring zijn gebracht, nu zij langs de paginaverwijzingen die in de bestreden beslissingen werden opgenomen de tegenstrijdigheid in het administratief dossier hadden kunnen nagaan;

Overwegende dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal in onredelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elke voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**